

SCRISOARE PASTORALĂ CU PRILEJULSĂRBĂTORII ÎNVIERII DOMNULUI 2019

Summary

This text is the Pastoral letter for Easter 2019 issued by H.G. Sofronie, Bishop of Oradea. Resurrection is the ultimate stage of the iconomy (oikonomia) of salvation which is the supreme expression of God`s love for human kind. Resurrection shares a message of love for the entirety of human kind throughout history and makes possible the overcoming of sin, evil, war and all sorts of challenges and threats of ideologies. We received the sacraments as medication for our souls. It ends with a message about the duty of every Christian to spread the message of Resurrection, especially among those who are alone and forgotten.

Keywords

Easter; Resurrection as supreme expression of God`s love; Resurrection and Hope; Sacraments as medication for human nature; the duty for every Christian to spread the message of Resurrection.

† SOFRONIE EPISCOPUL ORADIEI

Din darul lui Dumnezeu Episcop al Oradiei, iubitului cler, cinului monahal și binecredincioșilor creștini din cuprinsul Sfintei și de Dumnezeu păzitei Eparhii Ortodoxe Române a Oradiei, har, binecuvântare și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos, iar de la noi îmbrățișare părintească în Duhul Sfânt!

Hristos a înviat!

Preacuvioși și Preacucernici Părinți, iubiți credincioși și credincioase,

În lumina pascală înveșmântați, ne bucurăm și ne înălțăm sufletește, împreună cu Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu sau Teologul, Apostolul iubirii, înțelegând duhovnicește și vestind neobosit lumii, chiar și prin simplul, dar profundul salut pascal, bogat în semnificații, inepuizabile, că „*Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (In 3, 16). L-a dat spre junghiere ca pe un miel de

jertfă, Mielul lui Dumnezeu, nevinovat, răstignit pentru păcatele oamenilor, din dragoste totală și desăvârșită, necondiționată și fără fisură pentru Adam și Eva și urmașii lor.

Dragostea divină față de umanitatea căzută, față de omul desfigurat prin păcat, din orice neam sau seminție ar fi el, „*nu cade niciodată*” (1 Cor 13, 8). Oricât am greși și păcătui, oricât am ofensa, prin scăderile, trădările, nelegiuirile și prăbușirile noastre, neprețuita și nepământeasca iubire dumnezeiască față de făptura căzută și coruptă a omului înstrăinat de Dumnezeu și de nețărnută Sa iubire, dragostea și, „*pentru că Dumnezeu este iubire*” (1 In 4, 8), Iubirea rănită a lui Dumnezeu pentru noi „*îndelung rabdă*” (1 Cor 13, 4), așteaptă, ne așteaptă, „*toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă*” (1 Cor 13, 7), pogorând în noi darul adevăratei, sincerei, deplinei iubiri, ca noi să credem, să nădăjduim, să iubim.

Vestea cea bună a mântuirii, a dobândirii vieții veșnice, Evanghelia păcii, mesajul unic și plin de optimism al creștinismului, prin învierea lui Hristos Domnul, trece neobosit din generație în generație, de la creștin la creștin, de la o comunitate la alta, de-a lungul istoriei, de la evenimentul irepetabil al Învierii și până la sfârșitul istoriei, la a doua și iarăși venire a Domnului, în slavă și inaugurarea Împărăției cerurilor, deschisă pentru toți oamenii, indiferent de originea, rasa, starea socială, gradul de cultură sau altă apartenență din lumea trecătoare și deșirată. Iar acolo nu va mai fi stricăciune și moarte, căci decrepitudinea, suferința sfârșirii și stricăciunea făpturii au fost biruite de Cel ce „*a murit pentru păcatele noastre*” (1 Cor 15, 3). Împărăția se deschide pentru toți, Hristos Mântuitorul a deschis-o, dar va intra doar cel ce crede: „*cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi*” (Mc 16, 16).

Praiubit popor al lui Dumnezeu,

Iubirea lui Dumnezeu față de om, față de lume, este cea mai puternică armă a creștinului, nu doar azi, ci dintotdeauna, în toate timpurile și în toate locurile. Ea ne însuflețește, ne dă curaj, ne îmbărbătează să rezistăm răutăților veacului, setei de distrugere, dorinței de nimicire, răzbunării și urii care bântuie nestingherită încercând să facă prăpăd și pustiire în viețile oamenilor, lăsând în urmă ruine și morminte. Din păcate, ura și fructele ei otrăvite, adevărate roade ale mâniei iraționale și incontrollable, se face din ce în ce mai prezentă în cotidian, cu tot cortegiul de consecințe nefaste. Noi, însă, nu avem a ne descuraja, cunoscând că Dumnezeu este Atotputernic, Pantocratorul. Lui Îi aparține ultimul cuvânt și a Sa este gloria netrecătoare, slava nepieritoare.

Cum am putea să ne lăsăm copleșiți de atâta ură, de răutatea fără margini și de dezbinarea propovăduită insistent în vremea noastră, cum să ne spăimântăm de atâta nedreptate sau cum să ne predăm neputincioși culturii morții, când știm „*că în zilele din urmă vor veni vremuri grele; că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți,*

lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine, trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei” (2 Tim 3, 1-5)? De aceea nu avem voie să ne temem și să ne clătinăm, ca să avem și noi „parte de mântuirea care este întru Hristos Iisus și de slava veșnică” (2 Tim 2, 10), suferind toate și răbdând pentru Hristos Cel înviat din morți, „căci dacă am murit împreună cu El, vom și învia împreună cu El; dacă rămânem întru El, vom și împărăți împreună cu El; de-L vom tăgădui, și El ne va tăgădui pe noi” (2 Tim 2, 11-12). Altfel nu este cu putință.

Și totuși, în marea Sa iubire față de oameni, Dumnezeu Atotputernicul și Preabunul Se milostivește și-Și revarsă energiile luminoase și iubitoare și peste lumea secularizată de astăzi, peste umanitatea ce se zbate în derivă și-și așterne intențiile desacralizante peste tot. Poate tocmai datorită disperării omului contemporan, Creatorul a decis să nu-Și abandoneze creația amenințată de atâtea ispite. Și în tumultul secolului care nu mai are răbdare, în iureșul omenirii ce se precipită spre dezastru, în catastrofalul vârtej al nesăbuițelor noilor ideologii totalitare, Iubirea rănită, Dumnezeu Preamilostivul Își trimite licărul de speranță al luminii Sale netrecătoare, neînserate, line, ce nu apune niciodată, ci strălucește cu putere, deși discret și diafan, îndeosebi de Sfintele Paști, când, din Cer, Domnul trimite Sfânta Sa Lumină la Ierusalim, în Bazilica Sfântului Mormânt, la locul Învierii, în Biserica Sfintei Învieri, peste mulțimile de credincioși adunați în jurul Patriarhului Sfântului Oraș, dar și în casele din jur, iar în anul scurs a intrat și-ntr-un avion ce zbura deasupra Cetății Sfinte exact în momentul când a venit Sfânta Lumină, când s-a arătat, din nou, bunătatea și dragostea lui Dumnezeu.

Dragii mei,

Putem înțelege iarăși și iarăși cât de mult rabdă Dumnezeu pentru noi și cu cât de puțină dragoste Îi răspundem noi. Am uitat să ne iubim unii pe alții, ne disprețuim, ne judecăm, ne osândim. A mai rămas așa de puțin loc în inima noastră pentru aproapele, în care Se ascunde tainic Domnul, încât aproape ne-a împietrit, secată fiind de seva dătătoare de viață a iubirii semenului. Ne purtăm ca și când Hristos nu ar fi înviat, ca și când Dumnezeu nu ar exista, așa cum otrăvit predică atei și cum odios își dorește să ne înrobească părintele și dascălul minciunii, care se folosește, în dizgrațioasa-i lucrare de defăimare a Tronului slavei la care nu a ajuns și de încercare disperată de a ne lipsi pe cât mai mulți, ba ar dori chiar pe toți, de înviere și de nemurire, se folosește, deci, de cât mai numeroși ciraci și de tot mai sofisticate mijloace, inclusiv inteligență artificială, pentru diseminarea urii și a răutății, a dorinței irezistibile de răzbunare, pentru răspândirea anarhiei, destabilizării, degradingoladei, pe fața pământului, în vederea dezechilibrului și a distrugerii lumii, prin intoxicarea vieții în univers, prin

pervertirea minții oamenilor și răsturnarea ordinii și a păcii, cu scopul clar al extincției, al sfârșitului vieții pe pământ.

Avem nevoie de un medicament puternic pentru a combate boala letală ce bântuie cosmosul. Doctorul este Dumnezeu, Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, spitalul în care primim vindecarea este Sfânta Biserică. Asistența medicală este asigurată de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria, Maica Precistă și de Comuniunea Tuturor Sfinților. Medicamentul, în cazul duhovnicesc chiar este panaceu universal, sunt Sfintele Taine; efectele, nu doar benefice, ci de-a dreptul paradisiace, pascale, sunt energiile necreate dumnezeiești, necesarul aport de vitamine, minerale și nutrienți duhovnicești, care izbutesc să ne redea starea de sănătate sufletească, restaurând în noi divina iubire, care „*îndelung rabdă*”, „*este binevoitoare*”, „*nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește*”, „*nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr*” (1 Cor 13, 4-6).

În Scrisoarea Pastorală de la Crăciun v-am scris despre singurătate. De data aceasta, voi insista asupra părăsirii și uitării, în același registru, de bună seamă. Sunt, din nefericire, prea mulți oameni în jurul nostru părăsiți și uitați: mame care își cresc singure copiii, ca niște adevărate eroine, pentru că soții lor le-au părăsit sau au plecat la muncă în străinătate, fără posibilitatea de a lua cu ei familia, copii singuri și părăsiți, crescuți de bunici (în cel mai fericit caz), sau în orfelinate, lipsiți de dragostea părintească și de statornicia sufletească oferită de familie, bolnavi abandonați pe paturile de suferință din spitale sau de acasă, care nu mai au pe nimeni să le aline durerea, deținuți în închisori, ruși de dragostea aproapelui și purtându-și cu greu, în singurătate psihică, pedeapsa și, vai, din ce în ce tot mai mulți vârstnici părăsiți și uitați în casele lor, ce se aseamănă, cu trecerea necruțătoare a timpului, cu mormintele.

Iubiții mei frați și surori, dragii mei fii și fiice sufletești, ca stavilă părăsirii și uitării, ca dovadă că am rămas creștini, că mai suntem oameni și nu ne-am lăsat molipsiți de ura și răutatea din lume, haideți să ducem lumina pascală, bucuria Învierii, vestea cea mare a mântuirii, să vestim Evanghelia păcii în toate casele unde trăiesc oameni părăsiți și uitați. Să ducem lumina lui Hristos în toate sufletele necăjite și întristate, în viața semenilor noștri suferinzi de boli, de neputințe, de singurătate, în toate casele fraților și surorilor în umanitate, fără a ne uita la apartenența lor culturală sau comunitară, unii dintre ei sunt refugiați din zonele de conflict, alții nu L-au cunoscut pe Hristos pentru că poate noi am uitat să propovăduim peste tot.

Dar, mai ales, să nu prididim a ne oferi noi înșine ca medicament pentru singurătatea, părăsirea, uitarea aproapelui, deoarece, nu de puține ori, lumina în viața celui părăsit și singur, uitat de ai săi și de lume, este tocmai prezența noastră iubitoare și bucuroasă, aducătoare de mângâiere și sprijin, de ajutor și binecuvântare, într-un plâpând efort și smerit exercițiu de a aduce lumina Sfintelor Paști, deodată cu vestea cea bună și mare a Învierii, în viața fratelui ori a surorii de lângă noi, în casa tristă și

PS Dr. Sofronie Drincec

uitată, la omul părăsit care a uitat să mai zâmbească, pentru a vesti, din toată inima, din adâncul sufletului, cu toată puterea și energia, ca și cum ar fi pentru ultima dată în viața aceasta trecătoare, dar cu amintire de nezdruncinat pentru eternitate, cu gândul la veșnicia împreună cu Hristos Domnul și Prietenul, Arhiereul și Fratele nostru în umanitate, Dumnezeu-Omul și Împăratul veacurilor:

Hristos a înviat!

Al vostru, al tuturor,
de tot binele voitor și smerit și nevrednic închinător
la picioarele Tronului Preasfintei Treimi,
umilul vostru arhipăstor,

† Sofronie
Episcopul Oradiei

Dată în Cetatea Eparhiei Ortodoxe Române a Oradiei Mari, la sărbătoarea împărătească cea mai mare, praznicul praznicelor, Învierea lui Hristos Mântuitorul, Sfintele Paști, în Anul Domnului 2019, cu mila și din îngăduința Celui de Sus și cu bunăvoința Sfântului Sinod al Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, la douăzeci de ani de la primirea ceresului dar al arhieriei, a patruzeci și una Scrisoare Pastorală.